

Hồi thứ năm mươi

Oán Tình Phải Kết, Hồ Nhập Quần Lang

Sở Vân đoán không sai, đằng phía sau nhà có một dãy cửa sổ nhưng đóng kín im ỉm. Chàng khẽ mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo và nhẫn nại, bởi chàng đã nghe thấy có tiếng người đang nói, tiếng của người con gái, giọng nói ấy cho dù trăm vạn năm sau, dù bất kể ở thế giới nào, thì chàng vẫn nhận ra, đó chính là giọng nói của Tiêu Vận Đình. Tiếp đó giọng nói của Ma Báo Đằng Vô Công cất lên gọi hai đại hán kia tới rồi ba người khiêng mấy cái rương thật nặng tiến về phía trước, đi xa dần, từ trong gian nhà ấy có một tiếng than thở đau buồn cất lên. Tiếng khóc ấy, trước đây chàng đã từng nghe, chàng đã thử hương vị ngọt ngào và hơi ấm của những giọt nước mắt ấy, nhưng tính chất của nó, nội dung của nó hoàn toàn khác nhau.

Sở Vân nhẹ nhẹ lướt đến phía trước ngôi nhà ấy, nhìn thấy cánh cửa chỉ khép một nửa, chàng nhìn thấy bên trong đồ đạc sang trọng nhưng thuộc thời cổ, bàn lớn ghế cao, toát lên không khí lạnh lẽo nặng nề, chàng đẩy nhẹ cánh cửa lướt vào nhanh như làn khói. Sở Vân nhìn thấy ở góc phòng có năm sáu chiếc hòm gỗ đã mở nắp, bên trong trống rỗng, một tấm thân yếu đuối đang cầm chiếc khăn tơ hồng lau nước mắt, bên cạnh là ngọn đèn leo lét chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng vừa kiêu diễm vừa thê lương. Sở Vân cài chặt cửa, như đứng trước một giấc mộng. Chàng lướt tới sát bên người con gái ấy, mặc cho trong lòng vô cùng chua xót. Sở Vân vẫn lạnh lùng hỏi:

- Đau xót lắm phải không?

Nghe tiếng người hỏi, Tiêu Vận Đình lúc ấy mới giật mình, biết có người lạ vào phòng, nàng vội vàng giấu đi những giọt nước mắt, cố nở một nụ cười, nhưng vừa nhìn thấy Sở Vân, nét mặt lạnh lùng cảm phần giận hờn chua xót đang chiếu tia mắt sáng rực vào nàng, thì nàng cảm thấy như có một tiếng sét nổ bên tai, mắt hoa lên, máu như đông lại, mặt tái xám, run lên bần bật hai mắt tròn xoe kinh hãi nhìn Sở Vân. Sở Vân lạnh lùng lui về sau một bước nói:

- Sao, Tiêu Vận Đình, ngươi không còn dũng khí để kêu cứu nữa à?

Như bị rắn độc cắn phải, hai tay nàng đưa lên che mặt, run rẩy, đôi môi lắp bắp thốt lên một tiếng như nhìn thấy quỷ dữ, nhìn thấy Diêm La địa ngục, nhìn thấy Truy Hồn Sứ giả đang đến để đưa nàng đi về cõi vĩnh hằng. Sở Vân đứng vào chỗ ánh đèn không chiếu tới, cất giọng

lạnh lùng như tiếng ma kêu, nói:

- Người còn nhớ ngày cưới của chúng ta không. Người còn nhớ chúng ta đã thệ hải minh sơn thế nào không? Ta biết người không thể nào quên được người cha có mái tóc bạc của ta mỉm cười nhìn người thất đại Long Hà Phượng Quán. Tiêu Vận Đình, người đã sống thật là đẹp đẽ, cuộc sống đã cho người quá nhiều hạnh phúc nhưng vì sao người lại có một tấm lòng thâm độc như thế? Nếu như trong lúc ta ốm đau, người thay lòng đổi dạ yêu người khác thì người vẫn có thể nói thẳng với ta, người biết ta sẽ cho người đi, vì sao lại táng tận lương tâm sát tuyệt tận hủy đời ta, giết cả người cha đáng thương của ta? Vì sao? Vì sự dâm dăng hư vinh vô sĩ. Trái tim của người được làm bằng thứ gì, khuôn mặt người do vật gì tạo nên. Người là đồ súc sinh, là con rắn độc, là đồ vô nhân tính, vô lương tâm...

Sở Vân nói mà hai mắt đỏ rực lên như tóe máu, mặt chàng tái đi, môi run run, hai bàn tay nắm chặt cũng run lên. Tiêu Vận Đình từ từ ngẩng đầu lên, giọng hoảng loạn nói:

- Vân ca... anh... anh nghe em nói ... anh không thể không nghĩ cho em...

- Hiểu cho người? Kẻ đã phụ chồng bội phụ, đồng mưu giết bố giết chồng, dâm ác hoang đàng? Được, được, được lắm, nói đi. Ta muốn xem kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất hiếu, bất trung, bất tín, có gì nói hết đi.

- Vân ca, lúc anh bệnh, Bạch Vũ công tử Thiệu Ngọc có đến thăm nhiều lần, anh chỉ biết một đôi lần thôi, nhưng anh không biết, lúc đó, lúc còn trẻ hai chúng tôi đã biết nhau, anh biết tình cảm của em hơi yêu đuối, lúc ấy vì anh ốm đau, em cảm thấy trong lòng trống trải, em là người con gái cần có sự an ủi về tinh thần. Em không chịu đựng nổi cảnh lạnh lẽo, còn anh lúc ấy suốt ngày mê man trên giường, đến một câu cũng không nói với em.

- Thế là Thiệu Ngọc thừa cơ nhảy vào còn người thỏa lòng mong ước. Cứ như người nói, những đứa đàn bà dâm dăng trên đời này đều có thể dùng lý do ấy để rửa sạch tội lỗi của chúng, đều có thể dùng cách ấy để chứng minh sự quang minh chính đại của chúng. Nếu thế thì có còn là thế giới loài người không, đã thế thì có khác gì loài súc sinh súc vật? Người đừng nói nữa. Tiêu Vận Đình, sự thật đã nói lên tất cả, vì sự thông dâm của mình mà người đã hủy diệt gia đình ta, giết hết mọi người thân của ta.

- Không, không ... em không làm, em không làm, mà chính là Thiệu Ngọc đã làm. Sau lần đầu có lỗi với anh, em hối hận lắm. Nhưng

hắn đã cưỡng bức em, hãm hiếp em, em sợ anh biết, em sợ anh trả thù, ruồng bỏ. Sở Vân, em một lòng yêu anh, trước khi lấy anh, sau khi lấy anh, và cho đến hôm nay, vẫn không hề thay đổi, vẫn một lòng yêu anh. Em chỉ lỡ, chỉ vô tình mà sa cơ, em hối hận vô cùng ...

- Nếu thế vì sao người lại đi theo nó?

- Em không muốn đi theo hắn, em đã từ lâu muốn rời xa hắn nhưng hắn đã giết cha, sự đã rồi, em sợ anh trả thù, em lại không có chỗ nào khác để đi, đành phải theo hắn.

- Vì sao cha ta bị giết? Nguyên nhân vì đâu? Vì người, vì người!

- Không, anh không thể trách em. Em không biết vì sao hắn lại làm thế, ngay cả việc cử người đi giết anh, em cũng không biết, mãi đến khi sự việc đã xong, hắn nói cho em biết...

- Sau khi người biết, người vẫn đi theo hắn, vẫn ái ân cùng hắn, vẫn để thỏa mãn dục vọng trên tấm thân của người và còn đòi hỏi hắn phải thỏa mãn dục vọng của người nữa mà... đồ dâm đảng, đồ hạ lưu... Tiêu Vận Đình, con dâm phụ kia, người phải chết...

- Phải, em thật đáng chết, đáng chết từ lâu rồi, nhưng em cố sống để nói cho anh biết tất cả nếu không thì em chết sẽ không nhắm mắt được...

- Đủ rồi! Nếu ta chết trên cửa sông Hoàng Hà thì làm sao người còn nói cho ta biết được. Lúc ấy người vẫn cứ ân ái, ăn ở với hắn như một đôi vợ chồng chính thức vậy, có ai hay và người chẳng phải ăn năn gì cả, chỉ có thỏa mãn dục vọng mà thôi! Đủ lắm rồi, màn kịch mà người diễn đến đây đã kết thúc rồi ...

Tiêu Vận Đình run lên bần bật, quỳ xuống ôm lấy chân Sở Vân:

- Vân ca, anh.. giết em thật sao? Anh không thấy thương hại em sao?

- Ta không thể tha cho người, ta cũng không thể tự tay giết người được, bởi vì cái chết của cha ta, ta đòi người phải trả nợ máu, nhưng vì ta đã từng yêu người tha thiết, nên ta không thể nhẫn tâm tự tay giết người được. Tiêu Vận Đình, chỉ có một cách duy nhất là người hãy tự kết liễu đời người đi...

Từ từ Tiêu Vận Đình đứng lên, bước về phía trước một bước, sống sượng nói:

- Vân ca... anh. . trước giờ ly biệt, anh hôn người vợ của anh cái đi!

- Không, nhớ bản lĩnh ta không thể làm thế được, hãy hiểu cho ta. Trong đời ta, ta không thể hôn lên đôi môi của người con gái đã từng để

người đàn ông khác hôn qua!

- Được, Vân ca, em sẽ làm theo lời anh, chỉ cầu mong sau khi em chết, trên bia mộ em, anh vẫn khắc lên đó, em là vợ anh.

- Không, bởi vì người thật sự không phải là vợ ta, làm điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Tiêu Vận Đình lão đảo bước đến chiếc bàn to phía trước, lôi hộp bàn ra, cầm lấy một lưỡi chủy thủ sắc nhọn, nhìn lên lưỡi dao lấp lánh, đôi mắt thất thần.

Bổng Sở Vân kêu lên:

- Đừng làm hại khuôn mặt diễm lệ ấy!

- Cám ơn anh.

Tiêu Vận Đình ngược đôi mắt rà rửa nước mắt nhìn Sở Vân cười. Nụ cười mê hồn khiến cho máu chàng như muốn nóng lên, nhưng Sở Vân cố gắng quay đi chỗ khác, lạnh lùng nói:

- Không cần khách khí, ra tay đi!

- Hẹn ngày tái ngộ, nếu còn có kiếp sau, em hy vọng vẫn được làm vợ anh, lúc ấy em sẽ không sai phạm lần nữa, dù một tí cũng không.

Sở Vân cố nén những giọt nước mắt, quay mặt đi. Tiêu Vận Đình từ từ nhắm mắt lại, đưa lưỡi chủy thủ ngay trái tim mình, nàng cố tránh làm hại gương mặt theo lời Sở Vân, cắn mạnh xuống, thế là lưỡi dao đâm xuyên qua lớp áo lụa.

Rầm một tiếng, tiếp theo là những tiếng rào rào, cánh cửa sổ của gian nhà đã bị phá vỡ, mười mấy bóng người lao vào. Sở Vân không hề hiển sắc, khẽ cười một tiếng, thân hình bỗng lao tới, ánh hàn quang lóe lên như tia chớp, năm tên đại hán không kịp kêu lên một tiếng, trong đó có ba chiếc đầu bắn vào tường rơi xuống lăn lông lốc. Sở Vân nhìn thấy phía bên có một bóng mũ lông đỏ lấp loáng và một luồng khí lạnh bắn vào hông chàng, liền đó có hai lão già một béo một gầy dị dạng lao bổ vào, Sở Vân thân hình đứng nguyên vị trí, Khổ Tâm Hắc Long kiếm quét lên như sóng cồn đánh văng mũi kiếm chích vào bên hông, rồi vòng lại sà xuống cánh tay của lão già to béo một đường dài mấy tấc, tóe máu. Hai lão già gầy béo ấy là hai anh em Đàm Quyền, Đàm Lực có hiệu là Tứ Thủy Song Hàn, còn kẻ mũ lông đỏ chính là Hồng Vũ công tử Thiệu Bình.

Tuy bị thương nhưng Đàm Quyền như không để ý đến, vung chưởng giáng về phía Sở Vân. Chàng mỉm cười, vẽ thanh kiếm thành một đường tròn lớn, lập tức giữa vòng tròn lấp lánh ấy là muôn vàn những đóa hàn quang chụp xuống Tứ Thủy Song Hàn chưởng trái vận đủ nội

lực, không thấy rõ vị trí, đẩy về phía Thiệu Bình, chiêu thức vừa xuất, chàng đã lách qua ba bước liếc mắt về phía góc bàn thì không thấy tung tích gì của Tiêu Vận Đình cả, chỉ còn thấy trên nền đất là một lưỡi chùy thủ nhuộm máu. Sở Vân giật mình, trong chớp mắt đã đánh bật Hồng Vũ công tử và Tứ Thủy Song Hàn bật ra khỏi nhà. Sở Vân bắn người qua cửa trong không trung đảo một vòng, rồi đáp xuống đất. Trên đường chàng vừa bay qua đã có bốn mạng người nằm dài trên mặt đất.

Ngoài sân, Tứ Thủy Song Hàn và Hồng Vũ công tử đứng kế nhau, Thanh Vũ công tử Thiệu Tĩnh và một lão nhân thấp bé đứng một phía, Ma Báo Đằng Vô Công xuất lĩnh hơn hai mươi đại hán chắn phía trước. Còn Đâu Mâu Song Hào sát khí đằng đằng, chăm chú nhìn Sở Vân, vừa cảm tức vừa ngượng ngùng.

Sở Vân nhìn họ cười một nụ cười quái lạ rồi cung tay lễ, nói:

- Mời nhị vị lão huynh, Đoạn Trường tửu quả là ngon tuyệt, chỉ có điều giấc mộng không đẹp lắm cho nên tại hạ phải tỉnh dậy hơi sớm đến nỗi phải đi sát gót hai vị đến đây, vì sợ số vàng bạc châu báu kia hai vị không đủ sức đem.

- Sở Phi, à quên, Sở Vân, người giáo hoạt vô cùng, không thể ngờ được người lại qua mặt nổi anh em ta. Được lắm.

- Thì cũng đúng như lời nhị vị đã nói, núi cao còn có nói cao hơn. Thiệu Bình! Đêm nay Huyền Lăng viện sẽ cùng số phận với Bách Giác Bảo, chỉ có điều khác là không một kẻ nào thoát khỏi Huyền Lăng Viện mà thôi.

- Sở Vân, người chớ có khoác lác, ta thừa biết người chỉ có một mình, cho dù người có ba đầu sáu tay đi nữa thì bốn công tử tin rằng người không thể đứng vững được trước những người này liên thủ với nhau.

- Nếu ta sợ, ta đã không đến. nếu ta đã đến tức là ta không sợ. Không chỉ ta không coi các người đáng nửa con mắt, mà bất kể ai trong Kim Điều Minh cũng không coi các người ra gì.

Sở Vân rung rung thanh Khổ Tâm Hắc Long khẽ hú lên một tiếng lạnh lạnh rồi lạnh lùng nói:

- Không nhiều lời nữa, các vị, ai vào trước đây?

Lúc ấy, không khí lặng xuống đến rợn người. Hồng Vũ công tử da mặt giật giật, đưa mắt nhìn xung quanh, gật đầu ra hiệu, lập tức mấy mươi con người huy động binh khí dày trời kín đất, gầm thép như điên, chuẩn bị lao vào Sở Vân.

Sở Vân ngẩng mặt nhìn trời, trang nghiêm. nói:

- Nếu như huyết cừ có thể trả, đại địch bị tiêu diệt, thì mai sau ta sẽ không dùng hai cánh tay nhuộm máu nữa. Nhưng trước mắt, khi địch còn chưa bị tiêu diệt, nếu như còn phải khai đại sát giới thì xin trời cao hiểu cho ta mà tha thứ!

Rồi Sở Vân nhắm mắt lại, hít một hơi dài chân khí, địch chuyển bộ vị Khổ Tâm Hắc Long, bỗng lóe lên như một áng cầu vồng, đảo lộn, ánh bạc tầng tầng lớp lớp hắt về phía sau, lập tức đánh bật Thanh Vũ công tử và lão nhân nọ lùi ra bảy thước.

Tứ Thủy Song Hàn và Hồng Vũ công tử múa đao lao tới. Ma Báo Đằng Vô Công múa tit Báo Đầu Song Quái, cùng với Thanh Vũ Công tử và lão nhân kia, từ hai phương vị khác nhau liều mạng xông lên. Sáu cao thủ nọ hợp công xông đến nhưng không thể không lùi tóe ra các ngã, vì áp lực sấm sét của kiếm khí Sở Vân. Rồi thân hình chàng bỗng đảo lộn quay tit mũi kiếm đi trước, thân hình theo sau như một mũi khoan thép xuyên thủng đến Đâu Mâu Song Hào. "Thân kiếm hợp nhất". Kim giáp sĩ buột miệng kêu lên rồi cùng Ngân giáp sĩ vọt sang hai phía, lập tức một sợi dây xích ánh vàng lấp lánh bay vút tới, Ủy Trì Nguyên lập tức tung ra chín cước, mười hai chưởng. Mũi khoan thép xoáy tit với ánh hàn quang lấp lánh bỗng hơi mở rộng vòng quang, mở rộng phạm vi công kích cứ theo phương hướng cũ lao xuống như ánh chớp. Kim giáp sĩ rú lên nhảy vọt ra xa. Sợi xích sắt của hắn bị chặt bay đi mất, còn những ngọn ngân mâu của Ngân giáp sĩ bị đánh bay đi tứ tung.

Theo tiếng hô xung trận của Thiệu Bình, cả sáu cao thủ ấy cùng gầm lên múa tit binh khí đâm chém như mưa sa gió cuốn vào Sở Vân. Ngọn Hắc trùy của Kim giáp sĩ cùng với sợi xích thép bay lộn gầm rít lao bổ tới như sấm sét. Lưỡi Khảm đao của Ngân giáp sĩ như những cơn mưa bạc lấp lánh ào ào chụp xuống.

Thân hình của Sở Vân vẫn cuốn xoáy theo thanh kiếm, muôn ngàn đóa hàn quang bao phủ không gian, cuốn lấy binh khí của đối thủ, trước sau, trên dưới đầy uy lực. Cả hai phía đều là những cao thủ, cho nên chiêu thức thi triển cực kỳ lợi hại, nhanh không thể tưởng, lưỡi kiếm của Sở Vân vừa chặt lìa song chưởng của một địch thủ thì đã bắn muôn tia tử khí về phía Thiệu Tĩnh, đồng thời, thân hình chàng đã lướt ra phía xa hơn sáu thước.

Lão già đi sát với Thiệu Tĩnh bị chém đứt đôi tay vừa khuỵu xuống thì có mấy đại hán đến đỡ lão ra xa như khiêng một xác chết.

Vừa ra khỏi vòng vây thì lưỡi kiếm của Sở Vân lại như một cơn sóng bạc cuộn cuộn cuốn tới, chỉ trong chớp mắt đầu của lão nhân nọ và

bốn đại hán khiêng lão đã bay tít cao ngoài ba trượng. Rồi lưới kiếm ấy lại đánh bắn thanh trường kiếm của Thiệu Bình bật sang bên nghe choang một tiếng, đồng thời mượn đà dội bật lại chĩa vào trước ngực Đằng Vô Công không đầy ba tấc. Đằng Vô Công vừa lặn người ra xa để tránh thì Khổ Tâm Hắc Long trường kiếm của Sở Vân đã chặn đứng Hắc trùy xích thép và Khảm đao của Song giáp sĩ rồi. Một thanh trường kiếm mong manh, một chàng trai trẻ ngoài hai mươi tuổi tung hoành giữa tám vị cao thủ như rồng thiêng giữa sóng, cộp dũ giữa bầy dê, đánh cho cường địch thất điên bát đảo, máu chảy thịt rơi... Đáp lại những tiếng hô xung trận liều mạng của Thiệu Bình, là những đường kiếm chí mạng của Sở Vân và lời chàng rành rọt đáp lại:

- Nào! Hãy lao vào đây mà giết ta, các ngươi sẽ biết thế nào là đau khổ!

Dứt lời, Sở Vân lại tung về phía đối phương mỗi người bảy trường kiếm như sấm sét rồi lại cuốn mình tung đến công kích Song giáp sĩ như một trận cuồng phong.

Kim Giáp Sĩ mồm kêu: "Trùy, trùy" liên tiếp giáng quả trùy đen thui đầy gai nhọn như những quả núi nhỏ đập ầm ầm về phía Sở Vân. Còn Ngân Giáp Sĩ thì luôn luôn di động, nhảy lộn như khỉ, chợt biến chợt hiện, xuất chiêu vô cùng nhanh nhẹn, biến thành Khảm đao thành những đường kiếm hiểm hóc ghê người. Đó là Cô quang Kiếm pháp. Đâu Mâu Song Hào là những cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, tuy đã một lần thất bại nhưng chưa chịu phục, họ không tin rằng trên đời này lại có một ai chống nổi thế trận liên thủ của họ, nhưng lần này, còn hơn lần trước, họ kinh hãi, rụng rớt, trước võ công không sao tưởng tượng nổi của Sở Vân, bởi lần này mình chàng đã đưa tám cao thủ hạng nhất võ lâm, trong đó có cả Đâu Mâu Song Hào vào thế bị động.. Trận đấu đã qua hơn năm mươi hiệp rồi, trong ba mươi hiệp sau thì Thanh Vũ Công tử bị thương ở cánh tay, vạt áo trước ngực của Đàm Lực đã bị chặt bay mất... Còn ở hai mươi hiệp trước thì Huyết Chương Vân Phong mất mạng. Ngay cả Kim Giáp Sĩ cũng cảm thấy áp lực ngày càng đè nặng lên thân lão, lão vừa đánh vừa dựa vào Ngân Giáp Sĩ tìm cách thủ thắng. Ai cũng hiểu dù Sở Vân võ công có cao hơn nữa thì một mình đấu với tám tuyệt đại cao thủ như thế, trong một thời gian ngắn không cách gì có thể thắng họ được.

Thiệu Bình là kẻ vô cùng giáo hoạt, vừa né tránh vừa nhìn quanh cố ý nói:

- Sở Vân, lần này cũng đến thế mà thôi, ngươi còn đủ sức kéo dài đến bao giờ?

Nhưng Sở Vân thừa hiểu Thiệu Bình muốn kích nộ chàng để chàng

sơ suất tìm cách thay đổi cục diện trận đấu, nên chàng đâu có bị mắc mưu gian của hắn.

Thế là kiếm thế của Sở Vân lại càng kín đáo càng tinh vi càng huyền ảo, vô tận vô tuyệt thi triển từng màu từng lớp những đám hàn quang bao phủ quanh người chàng và công kích đối phương liên tu bất tận... Vũ khí của hai bên va vào nhau vang rền không gian, những đám lửa bắn ra sáng rực cả một khoảng trời đêm.

Giữa lúc mọi người đang chăm chú xem hết tuyệt nghệ ra để tiêu diệt đối phương thì giữa màn đêm bao la bỗng vang lên một tiếng hú ngân dài, lạnh lạnh...

Đâu Mâu Song Hào đưa mắt nhìn nhau tỏ ý kinh ngạc, không hiểu gì sẽ xảy ra. Nhưng Hồng Vũ công tử Thiệu Bình thì không thể không lạnh người khi nghe tiếng hú ngân dài không dứt ấy. Bởi tiếng hú ấy cũng đã cất lên như thế trong cái đêm thiêu hủy Bách Giác Bảo.

Sở Vân nhìn rõ thế trận của phía đối phương có phần rối loạn, chàng lại càng gia tăng áp lực, vừa đánh vừa lạnh lùng nói:

- Đó là Quỷ Khốc Thử, thưa các vị, người của ta đã đến rồi đấy, tức là trận đấu này sắp có những thay đổi tình thế rồi đấy!

Vietkiem.com